

18. Vappu.

Ett par dagar efter jakten hade det gått lifligt till hos Antti. Alla hade varit sysselsatta med att skaffa ved till huset, ty nu skulle Pekka och Antti dagen därpå företaga den beramade färden till Bogen. Pojkarne, till hvilka Pavo räknades, skulle ut i skogen på jakt och fångst. Hemmavid behöfdes ett större förråd af bränsle, ty hur länge männens bortovaro komme att räcka, kunde ingen så noga beräkna. Antti och Pekka hade släpat hem torrfurustockar, pojkarne huggit, kvinnorna burit in och staplat upp, men ännu då mörkret inträdde hade man icke medhunnit så mycket man ansåg behöfvas.

En flammande eld hade tändts, och vid dess sken fortgick arbetet med lif och lust. De unga arbetade och pratade, de gamla arbetade och tego, under det yxhuggen bullrande föllo tätt.

Helt plötsligt upphörde allt buller och det blef tyst, tyst som en vinterkväll långt in i vildmarken, men nere vid sjön hörde man hundarna ifrigt skälla. Alla lyssnade. Hundarnas skall kom närmare, och inom en minut sågs någon skymta fram på sveden och kort därpå inträda inom ljuskretsen.

»Vappul!» hördes röster hviska.

»Ja, Vappul!» Det var verkligen hon. »God kväll för eder alla! Tack, tack!»

»Är du ute och färdas så sent?»

»Ja,» sade hon; »jag har haft Grills i sällskap förr i dag, och han färdas sakta nu sedan han blifvit gammal och skröplig. Men,» tillade hon gladt, i det hennes förunderliga ögon blixtrade till, »det synes, att Pekka Huskoinen kommit häråt,» och därmed pekade hon på de efter pörtets väggar utspända vargskinnen. »God dag, Pekka!» sade hon och vände sig till denne. »Har du fått några hälsningar från mig?»

»God dag, Vappul!» svarade Pekka. »Några hälsningar från dig har jag icke bekommit.»